

νον. Παρελήθην να εγκαταλείψω την Πετρούπολι και να! εμ' έτοιμη να φύγω... Αυτό, μου φαίνεται, πρέπει να ικανοποιήσθω δλο τον κόσμο.

— Παρακαλώ την κυρία να μη θυμώνη. Έχω έντολή να σάς συνοδεύσω ως τη Μόσχα. Σας το λέω από τώρα, για να μη ξαφνιαστήτε, βλέποντάς με στο σταθμό και στο τραίνο....

Τότε η Πρίσκα άρχισε να διαμαρτύρεται : —'Αφού είν' έτσι, φώναξε, δέν τό κουνάω από δω... Θα πάω να διαμαρτυρηθώ στον πρεσβευτή της Γαλλίας.

— Κάνετε όπως θέλετε, της απάντησε ο άνθρωπος της Όκράνας. Όπόσο νομίζω, ότι στην περίπτωση τη δική σας ή πρεσβεία δέν μπορεί να κάνει τίποτε. Το μόνο που θα πετύχετε έτσι, είναι να δημιουργηθή σκάνδαλο γύρω άπ' τ' όνομά σας.

Η Πρίσκα νόμιζε πως έβλεπε εφιάλτη. Δέν ήξερε πια τί να κάνει. Είχε χάσει το θάρρος της και σωριάστηκε άτελειομένη σε μία καρέκλα.

— Κύριε, αφήστε με! ψιθύρισε έκτεντικά. Θέλω να σκεφθώ! —Μου χρειάζεται άμέσως απάντησις! απάντησε άδυσώπητος ο άνθρωπος της Όκράνας.

—'Α! του απάντησε τότε άποκαωμένη. Μετανόησα... Δέν θα πάω στη Μόσχα! Θα ξαναγούσω στη Γαλλία! 'Αμέσως! 'Αμέσως! με το πρώτο τραίνο! Συνοδεύσατέ με άν θέλετε. Συνοδεύσατέ με ως τα Σουηδικά σύνορα... κι' ακόμα μακρότερα. Φεύγω, Φεύγω άμέσως.

—Τό διαβατήριό σας, της απάντησε ψυχρά ο άνθρωπος της Όκράνας, δέν είναι θεωρημένο ούτε για τη Σουηδία, ούτε για τη Γαλλία, αλλά για τη Μόσχα. Σας είπα, ότι πρέπει να φύγετε για τη Μόσχα. 'Επειτα θα ιδούμε!

— Καλά, κύριε, ψιθύρισε ύποτακτικά η Πρίσκα, κλείνοντας την τελευταία της βαλίτσα, θα φύγω άμέσως για τη Μόσχα.

Δίνοντας την απάντησι αυτή, ή νεαρή κόρη σκεφτόταν, ότι ο άστυνομικός θα έφαινε κι' έτσι αυτή θα μπορούσε να πάη να διηγηθή τα πάντα στην κόμησα Νερατόφ, ή οποία τόσο καλή είχε φανεί γι' αυτή. Μά εκείνος δέν τό κουνούσε άπ' τη θέσι του.

—'Ε, κύριε, του είπε τότε, μπορείτε ν' άποσυρθήτε.... —'Αμέσως, κυρία!

Ο πράκτωρ της Όκράνας χαμοέτρεξε και πειθήνιος αυτή τη φορά, βγήκε έξω. Μά έπειτ' από λίγο, ή Νάσκα, ή κωμαριέρα της, μπήκε μέσα και της είπε :

— Κυρία! Κυρία! Αυτός ο άνθρωπος εγκαταστάθηκε στον αντιβάλαμο. Δέν θέλει να φύγη! Λέει πως μονάχα μαζί σας θα φύγη.

—'Ω! Έκανε ή Πρίσκα κι' αναλόθηκε σε λυγμούς.

Μα την ίδια στιγμή άκούστηκε χτύπος στην έξορτο. 'Η Νάσκα έτρεξε άμέσως ν' άνοιξη και έπειτ' από λίγες στιγμές, ή Πρίσκα άκουσε στον αντιβάλαμο σιγαλή συνομιλία μεταξύ του ανθρώπου της Όκράνας και μιας γυναίκας, της οποίας ή φωνή της ήταν έντελως άγνωστη.

Σχεδόν την ίδια στιγμή ή Νάσκα μπήκε πάλι μέσα και της είπε χαρούμενη :

— Κυρία, αυτός ο άνθρωπος έφυγε!... 'Ηρθε μία έπίσκεψις για την κυρία. Είνε μία νέα κι' όμορφα γυναίκα, που έκανε τον άνθρωπο αυτό να φύγη γρήγορα—γρήγορα. Σας παρακαλεί να την δεχθήτε άμέσως....

Η Πρίσκα έδωσε τη συγκατάθεσι της κι' έπειτ' από μία στιγμή ή 'Ελένη έμπαινε μέσα.

Η νεαρή Γαλλίδα την χτύπησε με μία άφρονη άγωνία, ενώ μέσα της αναρωτιόταν τί μπορούσε να τη θέλη αυτή, ή άγνωστη, ή οποία είχε τη δύναμι να διώξη τον άνθρωπο της Όκράνας.

— Δεσποινίς, είπε ή 'Ελένη, μοντεύοντας τους φόβους της και θέλοντας να την καθησυχάση, έρχομαι σάν φίλη. Βρήκα στον αντιβάλαμό σας έναν άνθρωπο της άστυνομίας και σάς βλέπω δακρυομένη. Έμπιστευθήτε δέν εαυτό σας σε μένα! 'Ησυχάστε! Δέν έχετε πια να φοβηθήτε τίποτε άπ' αυτόν τον άνθρωπο... μα πρέπει να μου πητε τι ήθελε! Βλέπω πως είστε έτοιμη να φύγετε....

Και περιέφερε τό βλέμμα της στις άποσκευές που περιστοιχίζουν την Πρίσκα.

Μά ενώ μιλούσε, ή 'Ελένη σκεφτόταν μέσα της : «'Ετσι λοιπόν; Αύτη είναι ή Πρίσκα, την οποία αγαπάει έζεϊνο ε... Είνε όμορφα, μα δέν είναι τόσο όμορφα, όσο έγώ. Και όμως, αγαπάει αυτή! Και ήρθε και την αναζήτησε έδώ... μέσα στο μικρό άπό διαμέρισμα... Είνε μία κοπέλλα άσημαντη, άνισχη για μεγάλο πάθος. Τι άβήλότης κι' ο έρωσι! Πόσο άνόητος είναι! Μπορούσε ν' αγαπήση εμένα, εμένα την 'Ελένη Κουλιγκίν, που έβ' ή Πετρούπολις κι' ή Μόσχα θαμιάζον, που όλοι μ' επιθυμούν, που για μένα καταστράφησαν τότοι πρόγυνοι... κι' αυτός ήρθε και βρήκε αυτή τη χαριτωμένη δεσποινίδα που κλαίει και δέν θα μπορούσε ποτέ να τη φιλήση, όπως ξέρω να τον φιλώ έγώ...». ('Ακολουθεί)

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΑΒΟΥΡ

(Ο πολιτικός και ο άνθρωπος).

Ο μεγάλος 'Ιταλός πολιτικός Καβούρ, ήταν άνθρωπος με ευγενικά αισθήματα και έννοιθε άπειρη συμπάθεια προς τους φτωχούς και τους δυστυχισμένους εν γένει.

Όταν ήταν ύπουργός, μία φθινοπωρινή νύχτα, φεύγοντας άπ' τό ύπουργείο του, κατά τα μεσάνυχτα, τράβηξε για τό σπίτι του. Στην είσοδο του μεγάρου, στο όποιο είχε νοικιασμένο ένα διαμέρισμα και κατοικούσε, τον περίμενε ο θυρωρός καπνίζοντας. Παραξένω, στο δρόμο, πηγαυοερχόταν ένας άλήτης, ο όποιος, έφοδιασμένος μ' ένα κλεφτοφάρακο κι' ένα ραβδί, έφραχνε κατά γής μήπως βρει κανένα άποτοίγαρο και συγχρόνως περίμενε τον θυρωρό να πετάξη τό δικό του.

Ο Καβούρ εκείνη τη βραδείά ήταν εύθυμος, παρ' όλες τις σοβαρές ύποθέσεις του κράτους που τον άπασχολούσαν. Πλησίασε λοιπόν τον άποτοίγαρο-συλλέκτη και τον ρώτησε με καλωσύνη :

—'Ε, πως πάει ή δουλειά άπόψε; —'Οχι και τόσο καλά, άποκρίθηκε ο άλήτης. Τώρα έπιαναν δλο και δέν πετάνε τα ταίγαρά τους. Τα καπνίζουν ώσπου να καή τό στόμα τους! 'Η ζωή μας κατάντησε πολύ δύσκολη τελευταία. Δέν βλέπουμε καμιά προκοπή...

Τότε ο ύπουργός έβγαλε πέντε φράγκα και τάδωσε στο δύστυχο άλήτη.

— Πάρτα, του είπε. 'Εγώ δέν καπνίζω πολύ και έπομένως... δέν προσφέρω τίποτε στο έμποριό σου!...

Κι' ενώ ο φουκαράς εκείνος κατάπληκτος από τη δωρεά σήκωνε τό κλεφτοφάρακο για να ιδή ποιός ήταν ο δωρητής του, ο Καβούρ έμπηκε στο σπίτι του, λέγοντας στο θυρωρό :

— Έχει δίκιο αυτός ο κακομοίρης... Οι συμπατριώτες μας ζοντεύουν σιγά—σιγά να χάσουν όλα τα... έλλαιτώματά τους!...

Στο τραπέζι, ο Καβούρ καθόταν μαζί με τον αδελφό του και τον άνεψοφ τον στην άρχή, κατόπι όμως μόνο με τον πρώτο, γιατί ο άνεψός του σκατώθηκε σε κάποια μάχη.

Πολλές φορές έλάνω στο φαί, πριν ακόμα σηκωθεί, έστειλαν και τον ζητούσαν βιαστικά στα άνάκτορα. Ο Καβούρ σερωνόταν τότε μισητοστικός και έτρεχε να συνεχρασθή με τον βασιλέα.

— Δουλειά που την έδωλεξες κι' εσύ! του έλαγε τότε κοροϊδευτικά ο αδελφός του.

Κι' ο Καβούρ κουνούσε έπιδιοκμαστικά τό κεφάλι του, σάν να του έλεγε : «—Δίκιο έχεις...».

Ο Καβούρ είχε μερικές παραξενιές, έντελως πρωτοφανείς. Τα παιχνάματα του, π. χ., ποτέ δέν έξουμπανον από μπροστά, αλλά πάντοτε από... πίσω!

Η ιδιοτροπία αυτή του μεγάλου πολιτικού έβιενε μυστηριώδης και δέν μπορούσε να την εξήγηση ούτε ή γρηή ύπηρεσία του.

Ο Καβούρ μοίραζε άφθονες έλεημοσίνες στους φτωχούς και είχε ενδραγθεσει πολλούς στη ζωή του. Κάποτε όμως, τό ψωμί είχε ακριβήθην πολύ στην πατριδα του και είχε κινλοφορήσει ή διάδοσι, ότι αυτό συνέβαινε γιατί οι πλούσιοι είχαν μαζέψει τό σιτάρι στις άποθήκες τους.

Τότε μαζεύτηκε πλήθος κόσμου έξω από τα σπίτια των τελευταίων —μεταξύ των άλλων και στο δικό του— με τη διάθεσι να όρημη μέσα και να προβή στη διαπραγή του σιταριού. Ο Καβούρ κατά τη διάρκεια της περιπετειάς αυτής, περιπατούσε νευρικός και ταραγμένος.

—Κι' έπειτα σου λέν, μονολογούσε, να κάμης καλό στους φτωχούς...

Στο τέλος όμως επενεθή τό ίπτικó, τό όποιο συνέλαβε μερικούς ταραξίας και τους... έβλεισε στην άποθήκη του ύπουργού, για να βεβαιωθούν, ότι εκεί δέν ύπάρχον παρ' όνο... ποντίκια!

Όταν ο Καβούρ έπεσε άρρωστος βαρείά και έπρόκειτο να πεθάνη, παραμυλούσε ως τις τελευταίες ου στιγμές. 'Ιδού ποιός ήταν μάλιστα ή τελευταία φράση του :

—'Η δουλειά πάει καλά... Θα ήθετε που θα πάη καλά...

Και με τα λόγια αυτά έννοιούσε την άγαπημένη του 'Ιταλία.

